

Medisch Experiment
LIBERTY BIESMA

Medisch Experiment

“Als we wisten wat we deden, heette het geen onderzoek.”

Albert Einstein

‘Kleedt u zich maar uit in het hokje daar.’ Dokter Simons wijst naar de roze deur. Ze heeft grote borsten, kort donker haar en een gezicht als een mopshond, maar haar strakke grijze legging die zich niets verhullend tussen haar schaamlippen wringt laat mijn hart sneller kloppen.

Langzaam slof ik naar het paskamertje, tevens toilet voor mindervaliden en hysterische zwakzinnigen, gezien de leren riemen aan de leuning aan weerszijden van de roestvrijstalen pot. De geur van verse muurverf geeft mij het antwoord op de vraag waarom je iemand in godsnaam met zijn handen zou willen vastbinden op het toilet.

Een nieuw soort antipsychotica, pff, ik moet het nog maar zien. Maar ja, de medicijn studie is niet heel vervelend, de dokter is vriendelijk en het levert ook nog eens vijftienghonderd euro op als je de geheimhoudingsverklaring hebt ondertekend. Geen garantie, geen zorg en vooral niet klagen. Die hoofdpijn, black-outs en hyperseksualiteit gaan vanzelf wel over heeft de dokter verzekerd. Net als ik even met mijn ding speel om hem wat imponanter te laten lijken, galmt de stem van de dokter door de ruimte.

‘Als u klaar bent kunt u weer bij me komen.’

De combinatie van haar woorden prikkelt mijn fantasie en mijn libido stuitert tegen mijn kalende schedeldak.

Opgewonden loop ik naar de dokter die voor een spiegel op me wacht.

‘Gefeliciteerd meneer, de proef is gelukt en de bijwerking is bewezen.’

‘Wat voor bijwerking?’

Ze wijst naar de spiegel. ‘U bent volledig onzichtbaar.’

Vol verbazing zoek ik mijn spiegelbeeld, maar het enige wat ik zie, is het wulpse lijf van de dokter, de reflectie van het laboratorium en een zwevend metalen schotelte wat op mijn schedel blijkt te zitten. Met open mond van verbazing streel ik met mijn vingers langs mijn gezicht. Wilde fantasieën en dopamine gieren door mijn hoofd als ik me naar de dokter toedraai, haar taille beetpak en haar zoen van geluk. Ze deinst een stap naar achter en tikt met haar gestileerde nagels tegen de vliegende schotel op mijn hoofd.

‘Kom, die zal ik ook verwijderen, dat was alleen tegen de straling.’

‘Straling?’

‘Ach ja, het was maar een beetje gammastraling, een cesium isotoop, het is niet erg schadelijk.’ Met een knarsend geluid wipt ze de ufo van mijn schedel.

Ik bekijk mijn handen, voeten en benen, er is niets behalve wat zachte contouren die ikzelf dus wel kan zien. ‘Hoe lang blijft dit zo?’

‘Ongeveer twee uur volgens de berekeningen. Maar dat kan afwijken, u bent de eerste patiënt waarbij het experiment geslaagd is.’

Wil ik meer weten? Is de rest dood? Ach wat, je leeft maar eens dus maak er wat van. Een waterval aan perverse ideeën doemen op in mijn hoofd. ‘Mag ik zo naar buiten?’

‘Uhm, ja, dat mag wel even.’ Ze wrijft met duim en wijsvinger langs haar kin en kijkt schuin omhoog alsof ze een boodschap van God krijgt. ‘Als u maar niet van het terrein afgaat en over een uur weer terug bent voor uw jodiumpil.’

Ik draai mijn rug haar kant op, buk diep voorover, pak met beide handen mijn billen vast en zet een diep grommende stem op. ‘Later schatje.’

Lang hoef ik er niet over na te denken, ik weet al direct wat te doen. Springend en dansend als een baviaan met een paniekaanval ren ik langs de receptiebalie, swaffel een bronzen beeld van Maria en worstel me door die verdomde glazen schuifdeuren naar buiten.

Het is prachtig weer. De tuin zit vol verward uitziende patiënten met hun begeleiders. Een blonde jongeman met sluik haar en een nerd bril deelt bekertjes Prozac uit, een oudere man hinnikt terwijl hij heen en weer schudt op een hobbelpaard, maar mijn doel is ergens anders.

Zonder twijfel ren ik naar de uitgang waar een bordje aangeeft dat het centrum op loopafstand is.

Op het Marktpllein zitten de terrassen vol met dagjesmensen die onder een parasol genieten van hun drankje. Ik loop tussen de tafeltjes door en duw plagerig tegen de achterkant van het hoofd van een oude dame die net een hap van haar gebakje wil nemen. Ik heb werkelijk de dag van mij leven.

‘Boe!’

Een dame die met een bijbel in haar hand een voorbijganger probeert te bekeren laat van schrik haar heilige boek vallen. Net als ze hem wil oppakken schop ik er tegenaan en fluister in haar oor dat ik de duivel ben. Ik spring en dans en ren balkend als een ezel achter mensen aan totdat er in de verte sirenes klinken. Het geluid komt dichterbij. Mensen beginnen weg te rennen. Er is vast iets aan de hand. Ik ren achter de groep aan, maar niemand lijkt te weten waarheen. De sirenes klinken steeds harder en blauwe zwaailichten weerkaatsen in de winkelruiten. Ik moet hier weg, er is wat aan de hand.

‘Staan blijven!’

Mijn bloeddruk stijgt en het zweet breekt me uit. De gezochte persoon is vast heel dichtbij. Achter mij klinkt een ploffend geluid. Scherpe punten schieten in mijn rug en mijn lichaam begint te schokken. Ik wil me verzetten, maar het wordt zwart voor mijn ogen ...

Mijn hoofd bonst. Ik wil overeind komen, maar ik zit geboeid. What the fuck?

‘Ah, meneer is wakker.’ Een stevige agente kijkt me verwijtend aan.

‘Waar ben ik?’

‘U hebt nogal huisgehouden hè?’ Ze draait zich naar me toe en zet haar handen op haar heupen. ‘We houden hier niet zo van schennispleging.’

‘Wat?’ Langzaam komen de beelden van de dag weer terug. ‘Hoe laat is het? Ik moet bij de kliniek zijn.’

‘De enige kliniek waar u naartoe gaat, is de tbs-kliniek. Daar gaan we wel voor zorgen meneertje.’